

Život farností 10

občasník pro farnosti Valašské Meziříčí, Lešná a Branky říjen 2006

Stavba sociálního zázemí

Kdyby se mě někdo zeptal, co mě v poslední době potěšilo, asi bych bez váhání řekl, že mým největším zážitkem bylo pozorovat pana Zetka při stavbě sociálního zázemí ve farním dvoře. Jednak jsem nikdy nebyl u toho, když se staví dům, jednak jsem už dlouho neviděl nikoho pracovat s takovým fortem a přehledem. Zkrátka, radost se dívat, jak to všechno roste a teď už i stojí. Přesto, že ještě nejsme u konce a čeká nás hodně práce, dá se už teď říci, že dobrá věc se podařila. Jsem vděčný všem dárcům i pomocníkům. Veškeré výdaje byly prakticky jen za materiál. Prozatím jsme postavili 560 000 Kč (z toho jsou 94 800 Kč za neuhrazené faktury a na podúčtu máme 55 400 Kč).

Z těch, kteří pomáhali, bych chtěl jmenovat kromě již zmíněného pana Zetka ještě pana Fojtíka, Nováka a Vojtáška (zednické práce), pana Jindru, Víta Žilinského, dva naše ministranty Petra Nováka a Jana Štěpána a také každodenní pomocníky pana Skalku, Škařupu a Novotného. Přišli

i mnozí další. Není možné všechny vyjmenovat. Bůh o nich ví a já se za ně modlím. Velký dík patří našim kuchařkám Aničkám i všem, kdo nám jakýmkoliv způsobem přispěli do kuchyně (hlavně firmě Váhala). V nejbližší době bude zveřejněno podrobné vyúčtování, abychom věděli, kolik jsme postavili a kolik komu ještě dlužíme.

A co dál? Prozatím stojí hrubá stavba. Teď by to chtělo stropy, příčky, okna a dveře, schody, elektriku, topení, vnitřní omítky a fasádu, vybavení záchodů... To by člověk neřekl, co taková stavba obnáší. Vzhledem k finanční situaci není možné pokračovat přes zimu, i když bych si moc

přál, aby záchody již co nejdříve sloužily svému účelu. Snad mají pravdu ti, kdo říkají: Tolik století tady pořádné záchody u kostela nebyly a také to šlo. Tak proč takový spěch.

Na závěr ještě jed-

nou poděkování všem, kdo jakýmkoliv způsobem pomáhali, a pozvání pro ty, kteří ještě neviděli, co se podařilo postavit: přijďte se podívat do farního dvora!

o. Pavel

Poselství arcibiskupa členům pastoračních a ekonomických rad farností

Společně na cestě

Draží bratři a sestry,

během Roku farnosti jsme se dvakrát setkali po děkanátech. Sdělil jsem vám své představy o farnosti a o vašem poslání. Vy jste pak sdělili své zkušenosti, z nichž mnohé byly opravdu krásné, svědčily o životnosti farních společenství a staly se příkladem a povzbuzením pro jiné. Proto rád využívám této příležitosti, abych vám vyjádřil upřímné poděkování za vaši práci pro církevní společenství.

V Roku diecéze jste prožili řadu setkání s vedením diecéze. Mnozí využili dne otevřených dveří. Krásná byla diecézní pouť k svatému Janu Sarkandroví. A dnes prožíváme toto slavnostní shromáždění.

Když jsem se snažil vyhodnotit situaci diecéze podle vašich zkušeností, zjistil jsem, že:

1. Nejčastějším problémem je získávání spolupracovníků.

Často jsou to jedni a ti samí, kteří na sebe berou mnoho úkolů, a většina farníků si neuvědomuje potřebu aktivně se zapojit do života společenství.

2. Mnoha věřícím chybí náboženské znalosti. Někteří ani do náboženství nechodili, jiní už mnoho zapoměli. Pak nejsou schopni o víře mluvit ani ve své rodině a se svými dětmi.

3. Většina našich farností, podobně jako celá česká společnost, se zmenšuje a stárne, nejvíce zalíbení v dětech a je ohrožena sobectvím jednotlivců, kterému schází naděje.

Proto vidím pro příští pastorační rok tři úkoly, které má před sebou každá pastorační rada farnosti:

1. Hledat cesty k získání nových spolupracovníků a zapojení dalších farníků.

2. Uspořádat vzdělávací program přiměřený farnosti.

3. Soustředit se na děti s cílem probudit lásku k nim a touhu po nich.

dokončení na straně 7

... a co mě zarmoutilo?

Kdyby se mě někdo zeptal, co mě v poslední době zarmoutilo, asi bych bez váhání napsal: to, že opět došlo k úbytku dětí v náboženství. Znáám objektivní důvody, proč tomu tak je. Nemělo by mě to tedy rozladit. Přesto jsem smutný. Nejdříve chci napsat, proč se snižuje počet dětí v náboženství.

1. Vymírají babičky, kterým záleželo na tom, aby vnoučata chodila do náboženství.
2. Přibývá katolických rodin, ve kterých se hodnota výuky náboženství snižuje a zpochybňuje; nikoho ta hodina týdně nespasí, některé kroužky a zájmové činnosti jsou důležitější.
3. Ve smíšených manželstvích, kterých je víc a víc, si dítě může jako vzor vybrat nevěřícího rodiče. Tím spíše, když se mu nechce vstávat do kostela a chodit do náboženství na úkor svého volného času.
4. V neposlední řadě to může být i kvalita výuky náboženství a schopnosti vyučujících. Ve srovnání s tím, jakou zábavu dětem nabízejí sdělovací prostředky a počítače, si připadáme velmi neschopní a pro děti nudní či příliš nároční.
5. Klesá autorita rodičů. Rodiče, kteří chodí do kostela i ke svátostem, si neví rady s tím, když jim dítě ze 6. třídy řekne, že už nechce chodit do náboženství. Ze strachu, aby nepřišli o lásku dětí, se rodiče bojí cokoliv přikázat či zakázat. Možná, si neuvědomují, že tím docílí pravého opaku. Tím, kdo nemá autoritu, děti dříve nebo později pohrdají.

6. I na školách je méně dětí. méně se jich rodí.

A teď ještě několik návrhů, co bychom mohli dělat, aby se situace dále nezhoršovala, případně i zlepšila.

1. Čím dál větší význam z tohoto pohledu bude mít církevní škola, Výuka náboženství až do 9. třídy, kontakt dětí s knězem a s farností. Věřící učitelé, kteří výuku náboženství nezpochybňují a nezesměšňují. Povzbuzení z toho, že většina dětí nebo i všechny ze třídy chodí do náboženství. Výuka i v dopoledních hodinách. Kéž by co nejvíce dětí chodilo na tuto školu.
2. Povzbuzujte děti ze svého okolí, aby v náboženství vytrvaly, projevte radost z toho, že do náboženství chodí, případně nejmenším dětem nabídněte doprovod přes město. Tady mají veliké úkoly kmotři.
3. Modlete se za děti a jejich rodiny. Modlete se za kněze a katechety. Můžete přispět i finančně na pomůcky. Není to dnes levná záležitost a my nemůžeme chtít po dětech a rodinách, aby pomůcky hradily.
4. Vzdělávejte se ve víře a mluve s dětmi o Bohu a o víře. Náš příklad i apoštolát může hodně pomoci.

o. Pavel

PS: Ještě není pozdě vyhledat, přihlásit a přivést děti do náboženství. Někdy zapomeneme povzbudit ty, které už více než rok do náboženství nechodí.

Charita informuje

Rodina bez hranic již počtvrté

Jak se již stalo tradicí, proběhne v listopadu a prosinci ve Valašském Meziříčí a okolí kampaň „Rodina bez hranic“. Realizátorem kampaně je Charita Valašské Meziříčí ve spolupráci se základní školou Salvátor a Adrou VM a Městem Valašské Meziříčí – projekt Zdravé město. Cílem této kampaně je propagace projektu Adopce na dálku a projektu Bang Baby, získání finančních prostředků na konkrétní děti. Z takto získaných finančních prostředků bude uhrazeno školné, školní pomůcky, zdravotní péče apod. a výtěžek bude použit na Adopci na dálku. V loňském roce se podařilo ve školách a na Městském úřadě ve Valašském Meziříčí nasbírat 4350 kg papíru. Z výtěžku za tento sběr mohla Usha Naika z Marpady v jižní Indii chodit celý rok do školy.

V listopadu a prosinci proběhnou na základních školách přednášky o jednotlivých projektech, jejichž smyslem je výchova dětí k solidaritě. Uskuteční se přednáška i pro veřejnost. Kampaň bude završena 17. prosince ve 14 hodin na náměstí ve Valašském Meziříčí akcí Živý betlém. Děti ze základní školy Salvátor předvedou divadelní hru o narození Ježíše. Hudební vložku zajistí sbor žáků ZŠ Salvátor. Po celou dobu bude na náměstí stánek SOU potravinářského s teplým občerstvením. Děti z Domečku pod

vedením Jitky Dvorské předvedou ukázky výroby betlémů z vlny. Zájemci si zde také budou moci zakoupit výrobky dětí ze zájmových kroužků a škol. Výtěžek z prodeje bude použit na projekt Adopce na dálku. O všech akcích budeme včas informovat.

Sylva Táborská

Rozhovor s novou vedoucí Centra „Můžeš“

Centrum osobní asistence a Klub „Můžeš“ změnilo svůj název na Centrum „Můžeš“. Toto Centrum poskytuje službu osobní asistence a socioterapeutické a poradenské služby. Od 14. července má Centrum „Můžeš“ také novou vedoucí – paní

Adélu Kaláčovou. Protože ji většina čtenářů Života farností nezná, položila jsem jí několik otázek.

Adélko, řekni prosím čtenářům Života farností něco o sobě. Jaké máš záliby? Jakou školu jsi vystudovala? Kde jsi pracovala? Pracovala jsi někdy v oblasti sociálních služeb?

Pocházím z Valašské Bystřice, odkud jsem se vloni přestě-

hovala o celý kilometr do Velké Lhoty, kde bydlím se svým manželem. Moji rodiče vlastní velkou farmu, takže mé rozhodování v 15 letech, kam půjdu na školu, bylo jasné. Vystudovala jsem Střední zemědělskou školu v Rožnově pod Radhoštěm a po ní jsem studovala angličtinu. Nicméně ani jedno z toho nebyla trefa do černého. Po vystudování jsem hledala práci v sociálním oboru, protože ta mi byla vždy blízká. Po dlouhém hledání jsem nastoupila do Centra AuXilium jako osobní asistent, kde jsem pracovala tři čtvrtě roku. Pak jsem nastoupila do Charity. A ještě něco k mým zálibám. Moc ráda hraji na klavír a zpívám, miluji květiny, přírodu. Také ráda sportuji.

Co bylo hlavním důvodem k tomu, že ses přihlásila do výběrového řízení na místo vedoucí Centra osobní asistence?

Když jsem dala výpověď v AuXilium, už jsem nechtěla dál pracovat v sociálních službách. Po dvouměsíčním hledání práce a rozvažování jsem zjistila, že mě asi nic jiného netáhne. Minulý rok jsem se v Charitě zúčastnila výběrového řízení na místo koordinátora, ale neuspěla jsem. Řekla jsem si, že tam zavolám a zeptám se, zda nemají nějaké jiné volné místo. No, a už to dopadlo tak, jak to dopadlo.

Charita je účelové zařízení římskokatolické církve, jejímž posláním je naplňování Kristovy výzvy vyhledávat potřebné a pomáhat bližním v nouzi. Jsi katolického vyznání?

Ne, nejsem katolička. Celý život navštěvuji církve bratrskou na Velké Lhotě. V roce 1999 jsem se dala pokřtít a v roce 2002 jsem se stala členkou církve bratrské. Jsem aktivně zapojena do dění našeho sboru. S manželem vedeme Klub Maják, který je určen pro děti od 6–10 let. Vedu skupinku chval, kde hraji na klavír a učím v nedělní škole pro předškolní děti.

Kolik klientů má v současné době vaše Centrum a jaké skupině klientů poskytujete své služby?

V současné době poskytuje službu osobní asistence třinácti klientům a Centrum „Můžeš!“ navštěvuje devatenáct klientů. Služba osobní asistence je určena lidem s tělesným a mentálním postižením od 6 let z Valašského Meziříčí. Centrum „Můžeš!“ je pro lidi s tělesným, duševním a chronickým onemocněním ve věku od 15–64 let z Valašského Meziříčí.

Chystají se do budoucna nějaké změny ve vašem Centru?

Ano, máme před sebou stěhování, kdy se spolu s ředitelstvím Charity budeme přesouvat do nových prostor, a to do bývalé LDN.

Co je největším problémem vašeho Centra?

Tento problém je globální ve všech službách; je to nedostatek financí. Z toho vyplývá mnoho dalších problémů. Jedním z nich je neustálá změna pracovního týmu, což má neblahý vliv i na naše klienty. V současné době se snažím zajistit dostatek financí pro udržitelnost pracovního týmu a služby jako takové.

Kdyby ti mohl pohádkový dědeček splnit jakékoli přání, co by sis přála? A proč?

No, měla bych velmi skromné přání. Přála bych si, aby vyšly všechny projekty, které jsem napsala a aby náš stát uvolnil dostatek peněz na financování všech sociálních služeb v ČR.

ptala se Sylva Táborská

Charita Valašské Meziříčí hledá nové spolupracovníky

Osobní asistent

Požadavky na pracovníka:

- pracovní doba od 12–20 hodin,
- osobní asistence pro klienta (6 let, těžce zdrav. postižený).

Náplň práce:

volnočasové aktivity s klientem.

Ekonom

Požadavky na pracovníka:

- VŠ nebo VOŠ v ekonomickém směru,
- organizační schopnosti,
- schopnost samostatné práce, spolehlivost, zodpovědnost,
- schopnost tvůrčího myšlení,
- zkušenost s vedením malého týmu lidí,
- odolnost proti stresu a dovednost duševní hygieny,
- dle domluvy možnost zkráceného úvazku.

Výhodou:

orientace v dotačních a grantových programech ČR a ESF.

Speciální pedagog

1 úvazek (dle domluvy částečný úvazek).

Náplň práce:

práce s dětmi žen – klientek centra a azylového domu.

Požadavky na pracovníka:

VŠ v oboru speciální pedagogika.

Výhodou:

praxe v oboru.

Platové podmínky:

přibližně 12 000 Kč.

Bližší informace vám podá:

Elena Staňová, telefon 776 093 444 nebo 571 619 980.

V případě zájmu zašlete nabídku včetně strukturovaného životopisu na adresu:

Charita Valašské Meziříčí

Kpt. Zavadila 1345

757 01 Valašské Meziříčí

nebo na email: eu.valmez@caritas.cz

ZŠ Salvátor

Recitační soutěž

Orelská Vinná réva se uskutečnila v sobotu 16. září v Kopřivnici–Lubině. Děkujeme za pěknou reprezentaci naší školy Petru Pavelovi ze 4. třídy, který získal druhé místo v kategorii dětí od 8 do 10 let a Kateřině Janíkové ze 7. třídy, která získala třetí místo v kategorii dětí od 11 do 14 let. Blahopřejeme.

Drakiáda

V sobotu 23. září proběhla ve Velké Lhotě Drakiáda. Děti si na jednotlivých stanovištích vyzkoušely svou zdatnost v různých disciplínách jako např. střelbu z luku a pušky, lovení rybiček, chůzi na chůdách, podbíhání lana, skákání v pytlicích a přes švihadlo. Během plnění jednotlivých úkolů se děti i rodiče mohli přijít občerstvit právě opečeným voňavým špekáčkem nebo sladkým koláčkem. Zatočit kolem štěstí a vyhrát pěknou cenu se podařilo téměř každému. Draci doma vyrobení či v obchodě zakoupení létali vysoko

až k oblakům. Děkujeme panu Ing. Karlovi Pekárkovi za půjčení pozemku.

Srdečně Vás zveme

- Ve středu 1. listopadu v 8⁰⁰ na mši svatou – Svátek všech svatých.
- Ve čtvrtek a v pátek 7.–8. listopadu na burzu povolání v kulturním zařízení ve Vsetíně.
- Ve středu 22. listopadu na Den otevřených dveří s besedou pro rodiče.

Pozor, změna!

Posezení u cimbalu bude v pátek 10. listopadu ve 20⁰⁰. Lístky se prodávají od 6. listopadu v ředitelně školy u p. Marie Perutkové.

Důležité upozornění

Po celý měsíc listopad bude probíhat sběr papíru – výtěžek této akce bude zaslán na konto „Adopce na dálku“.

Jana Dobešová

A n k e t a

Vyhodnocení čtenářské ankety „Jak jste spokojeni s obsahem Života farnosti“

Milí farníci, čtenáři ŽF.

Z valašskomeziříčské farnosti jsme od vás obdrželi 52 vyplněných anketních lístků (jeden byl zaslán emailem). Za všechny ze srdce děkujeme. Na naši anketu odpovědělo 41 žen a 10 mužů.

Čtenářky jsme rozdělili do tří skupin.

Nejpočetnější skupina (24) je s obsahem i rozsahem ŽF spokojena – jsou to převážně starší ženy (55–80 let) a většinou nemají potřebu nic měnit (10). Osm z nich by uvítalo více duchovní literatury, některé (6) více aktuálních informací ze života farnosti, 4 čtenářky by se rády dověděly něco o našich společenstvích, 2 by chtěly více rozhovorů. Jedna farnice prosí o včasné a pravidelné uvádění času bohoslužeb ve svátky (Vánoce, Velikonoce) i jiných akcí, jiné dvě by uvítaly inzerci, humor, kvíz pro děti, dětskou kresbu a podobně. Jedna čtenářka by se ráda dověděla něco o našich ministrantech a z historie našeho kostela i z chrámu na sv. Hostýně. Jiná paní by uvítala rubriku informací o vzájemné pomoci bližním. Myslíme si, že toto je spíše v programu naší Charity, která nás o svých službách pravidelně informuje na stránkách našeho periodika a na vývěskách v kostele (včetně telefonických a elektronických kontaktů).

Méně početná skupina čtenářek (9) je s obsahem ŽF spokojena i nespokojena, částečně spokojena, je jim to jedno nebo na tuto otázku neodpověděly. Čtyři z nich by uvítaly více duchovní literatury (o. Kašpar, případně p. Mikušek), 2 zajímají informace ze života farnosti, společenství, rozhovory (s o. Pavlem). Dvě čtenářky by prosily o různá svědectví, například na téma „Bůh v mém životě“.

Třetí skupinu tvoří farnice (8), které nejsou spokojeny se současnou podobou ŽF. Pět z nich by uvítalo více informací ze života farnosti, o společenstvích, případně více rozhovorů. Další 2 by si přály v ŽF číst různé praktické rady, například jak se připravit na přijetí svátosti křtu, biřmování, manželství, jak řešit rozchod, a podobně. Jedna čtenářka je nespokojena s formou rozhovorů. K tomu malé vysvětlení. Všechny rozhovory jsou autorizovány, to znamená, že tázaný souhlasí s obsahem i formou rozhovoru, jinak by rozhovor nemohl být zveřejněn. Domníváme se, že je někdy dobré i zdravě provokovat k neobvyklým tématům, pokud s tím tázaný souhlasí. Ve všech případech tomu tak bylo.

Muži jsou v menšině. Z jedenácti je 8 čtenářů spokojeno, 3 nespokojeni. Starší čtenáři (67–82 let) jsou všichni spokojeni, mladší a střední generace převážně nespokojena. Přibližně polovina mužů (6) ze všech věkových skupin by uvítala více aktuálních informací z farnosti, 4 něco o našich společenstvích, 2 se shodli v tom, abychom nepřetiskovali články z jiných křesťanských periodik, 2 si přejí více příspěvků z duchovní literatury, jiný respondent by si přál více rozhovorů a články týkající se historie naší farnosti formou seriálů na pokračování. Jiný z respondentů by uvítal příspěvky ze života osobností církve a liturgické okénko, další pak příspěvky pro děti a mládež a možnost placené reklamy.

Z okolních farností jsme obdrželi celkem 14 vyplněných anketních lístků. I za ně srdečně díky.

Z farnosti Lešná na anketu odpovědělo celkem 10 farníků – 5 čtenářů je s obsahem ŽF spokojeno kromě jednoho, který by si přál, aby ŽF byl více koncipován podle Katechismu katolické církve. Čtenářky jsou všechny spokojeny, jedna by si přála častější příspěvky našich bohoslovců (jejich postřehy ze studií a podobně).

Z farnosti Branky jsme obdrželi 4 anketní lístky; od dvou čtenářek a dvou čtenářů. Tři z nich jsou s ŽF spokojeni a jedna farnice by si přála aktualitu z farností Branky a Lešná. K tomu by bylo zřejmě potřeba získat z každé této farnosti nějakého dopisovatele.

Pak nám bylo ještě doručeno 6 nezařazených anketních lístků. Všichni (3 čtenáři a 3 čtenářky) jsou s obsahem ŽF spokojeni, jedna farnice by si přála zřídit rubriku pro děti.

Z této skupiny zbývajících 20 respondentů si 9 opět přeje více aktuálních informací z farnosti nebo z jejích jednotlivých společenství, či případně rozhovory.

Na závěr se pokusíme shrnout získané poznatky. Největší skupinu tvoří čtenáři, kteří si přejí více aktuálních informací ze života farnosti, dále je zajímavá dění ve všech našich společenstvích, příp. by si přáli častější rozhovory, například s o. Pavlem. Druhou početnější skupinu tvoří ti respondenti, kteří by uvítali více duchovní literatury, ale jiní si nepře-

jí, abychom přetiskovali tyto články z jiných křesťanských periodik, když má dnes každý možnost si náboženskou literaturu dle vlastního výběru zakoupit či vypůjčit z farní knihovny. S nimi v podstatě souhlasíme. Několikrát se objevila výzva k větší stručnosti, k menšímu obsahu. Také stojí za zmínku návrhy k odlehčení, humoru, rubrice pro děti a tak dále.

Zároveň bychom vás při této příležitosti chtěli povzbudit. I vy se můžete podílet na tvorbě obsahu našeho farního periodika a stát se jeho spoluvůrci. Jakákoliv spolupráce z vaší strany je vítána, stačí jen chtít...

Ještě jednou děkujeme za všechny vaše příspěvky a návrhy – jsou pro nás velkou výzvou. Alespoň některé z nich se pokusíme uskutečnit a pevně věříme, že pochopíte, že vyhovět všem je nad rámec našich možností.

Vaše redakce

Katecheze a výuka náboženství

část druhá - dějiny

Charakter vzájemného vztahu katecheze a výuky náboženství byl v dějinách vždy výrazně podmíněn jednotlivými epochami. Je známo, že v posledních třech staletích byla běžným prostředím katecheze škola. Ve střední Evropě byla škola přednostním a prakticky výlučným místem katecheze dětí v době povinné školní docházky. Školní katechezi byla vlivem idejí osvícenství připisována úloha učit a vštěpovat náboženské vědomosti. Školní katecheze byla pojímána jako výuka náboženství. Toto je na první pohled známý, avšak z hlediska celkových dějin katecheze církve nikoli bezvýznamný fakt.

Vzhledem k předchozím epochám se zde totiž jedná o změnu. Ještě v prvním období po tridentském sněmu byla katecheze záležitostí v první řadě prožívanou a do jisté míry i liturgicky slavenou - ať už v rodině nebo v životě farnosti. Člověk se narodil a od nejtělejšího dětství vyrůstal v něm, co ve 20. století nazve Josef Colomb „catécuménat social“ – tedy okolní prostředí s výrazně křesťanskými rysy svým formačním vlivem na jednotlivce fungovalo téměř jako jakási náhražka katechumenátu z prvních staletí. Samozřejmě, pravdy víry a liturgie, svátky, nebyly prožívány všude stejně hluboce, ale přece jenom byly především prožívány, a teprve, skoro lze říci na druhém místě, i když souběžně, byla ta praxe doplňována podle potřeby určitým poučením, tedy teorií: tuto funkci plnil tzv. nedělní a sváteční katechismus. Vlivem osvícenství dochází k uzákonění povinné školní docházky – v našich zemích za vlády Marie Terezie. Církev vstupuje s katechezí do školy a začíná se prosazovat něco jiného.

Pravdy víry a mravní normy se stávají školním učivem; navíc v důsledku školské reformy, (u nás prováděné Johannem I. von Felbigerem a Ferdinandem Kindermannem), dochází k hlubokým změnám v pojetí samotné školy, její-

ho účelu, role učitele a též ke změně učebních metod. Alfred Läßle hovoří o tzv. Verschulung der Katechese (což bychom mohli volně přeložit jako zeškolštění katecheze či proměna katecheze ve školní předmět) a poukazuje na to, že takové změny sebou nesly své následky.

Historie výuky náboženství se odvíjí zčásti spojena s historií laicizace školství. Když se vrátíme zpět na začátek, můžeme říci, že až do doby reformace nebyla náboženská výchova vyučovacím předmětem tak, jako je tomu dnes. Školství bylo totiž cele prodechnuto službou církvi po stránce obsahové i organizační (počínaje nejstaršími církevními školami i ústavy při klášterech či katedrálách). Naproti tomu v posledních třech staletích měl kromě dědictví středověku rozhodující váhu proces „konfesionalizace“, jímž prošla řada evropských národů v 16. a 17. století. Rozumíme jím následky faktu, že představitelé křesťanských církví byli takřka identifikováni s představiteli státní instituce a vytvořili jakýsi nerozlučný celek zákonů, tradic, etických norem a kulturního dědictví, který byl výrazně poznamenán konfesní příslušností. V tomto kontextu si výuka náboženství udržovala na dlouhou dobu a nezpochybnitelným způsobem svůj konfesijní a „katechetický“ ráz. Představovala samozřejmou formu účinné přítomnosti církve ve škole a byla pokládána za hlavní nástroj nejen náboženské socializace, ale někde přímo za hlavní nástroj rozvoje kultury.

S ohledem na historický vývoj této koncepce lze formulovat některé konstanty, které vysvětlují její pevnost a stálost:

výuka náboženství je chápána jako skutečná katecheze a jako prioritní nástroj náboženské socializace v prostředí odlišných konfesí;

náboženství je neoddelitelně spjata s institucí určité konfese. V důsledku toho vládlo přesvědčení, že vše, co se

týká oblasti náboženské, je vlastní a výlučnou doménou církvi;

náboženská příslušnost je považována za podstatnou součást vlastní kulturní identity jednotlivce. Jako taková představuje tedy hodnotu, kterou je nutno posilovat, rozvíjet mj. pečlivou snahou vyhýbat se jakémukoliv srovnávání s odlišnými pozicemi.

S pokračujícím procesem prosazování idejí osvícenství a sekularizace především v 19. století se situace stala problematickou: ve společnosti sílil požadavek autonomie

světských institucí, a zvláště školy, a to nezřídka v polemice s institucí církevní. Konkrétní vyústění napětí byla velmi odlišná – a to v úzké návaznosti na historické a kulturní faktory jednotlivých národů. Někde bylo možné zahájit korektní spolupráci mezi státem a církví. Jinde došlo k přelomu nebo k různým formám dohody, ať už více nebo méně uspokojivé.

pokračování příště
P. doc. Dr. Ludvík Dřímál

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava O křesťanských ctnostech

Znalost ctností a cest jak jich nybývat je potřebnější než podrobná znalost hříchů.

Existují různé ctnosti. Jsou ctnosti božské – víra, naděje, láska.

Známe celou řadu ctností mravních. Ve starém Řecku se za nejdůležitější z nich považovaly prozíravost, spravedlnost, statečnost a mírnost.

Není pochyb o tom, že z mravního hlediska jde o ctnosti velice potřebné a významné.

Ale ke křesťanskému životu nestačí.

Křesťanské ctnosti nejsou myslitelné bez vztahu k Bohu. Křtem jsme byli uschopněni k tomu, abychom jednali jako synové vůči Otci, skrze Krista, a v Duchu Svatém – ve víře, naději a lásce – vůči bližním.

Všechno pochází od jednoho a téhož Otce Stvořitele. Nikdy mu za to nemůžeme být dost vděční.

On převyšuje všechno naše poznání. Proto je pouze pokora

odpovídajícím výrazem naší úcty k jeho velebnosti.

On je naším Pánem, který ví nejlépe, co potřebujeme. Proto je dobré, abychom od něho všechno poslušně přijímali.

On je naším Otcem, který nás miluje. Odpovědí na jeho lásku nemůže být nic jiného než naše láska.

Základ křesťanského života proto musí tvořit jiná čtveřice ctností: vděčnost, pokora, poslušnost a láska.

Bez těchto ctností nemůže život člověka dojít svého naplnění. Podle B. Zieglera se na lidské existenci podílejí tři složky bytí:

- bytí stvořené, které je třeba přijmout s bezmeznou vděčností,
- bytí spolustvořené, které vzniká pokorným přijímáním bližních,
- bytí sám sebou, které vyžaduje poslušné přijetí vlastní osobnosti.

Svorníkem a společným obsahem ctností, o které se tyto tři způsoby bytí opírají, je láska. Láska k Bohu, k bližnímu a k sobě samému.

o. Jaroslav Kašpar

Orličky

Tak jako každý rok jsme my, skautky z Valmezu, jely o prázdninách na tábor. Letos jsme víc než čtrnáct dní strávily poblíž Dolní Dobrouče. To je vesnička v podhůří Orlických hor.

Po několikahodinové jízdě vlakem jsme přijely do cílové stanice. To jsme však ještě ani netušily, jak dlouho budeme muset šlapat do místa,

kde byl náš tábor. A to samozřejmě s těžkýma baťohama na zádech. A to nám Sádlo furt tvrdil, že už je to jen kousíček... V táboře už na nás čekali starší skauti. No on to vlastně ještě nebyl tábor. Ten jsme si teprve musely postavit. A kluci nám při tom pomáhali. Do večera bylo téměř vše hotovo; kluky jsme poslaly domů, rozloučily se s nimi a tábor mohl začít.

Každý den začínal rozcvičkou; tedy kromě neděle. Po ní následovala koupel v potoce. Ale v pěkně studeném. Po snídani na nás čekal program, který pro nás připravily naše vedoucí; různé hry v lese či na louce a tak. Občas pro nás Sádlo připravil nějakou bojovku. No jo, ty jeho bojovky. Ty

se nikdy neobešly bez nějakého dobrodružství. Tak to nám třeba jednou kráva sežrala jednu ze zpráv, která byla ukryta poblíž napajedla pro dobytek. Nevěděly jsme jak dál, no tak jsme se musely vrátit. Nejlepší ale bylo, když jsme šly my, menší holky, spát pod širák. To jsme před setměním vzaly do baťohu spacák a karimatku a šly na kopec nedaleko tábora. Stany jsme samozřejmě nepotřebo-

vály; co by to taky bylo za spaní pod širým nebem... Udělaly jsme si ohníček a povídaly si a pojídaly při tom piškoty. Když nám došly, rozhodly jsme se, že si do tábora dojdeme pro další. Pochopitelně, že s „požehnáním“ Sádla. Když jsme došly do tábora, samozřejmě že tajně, starší holky se zrovna ukládaly ke spánku. Počkaly jsem až usnou. Potom jsme se vplížily do potraviňáku a vzaly si jedny piškoty a honem utí-

kaly zpátky. Po návratu nám Sádlo říkal, že mu holky volaly, že se strašně bojí, že po lese běhá něco z baterkama. Co to asi bylo? Takže nám tam bylo veselo.

Markéta Žilinská

Poselství arcibiskupa členům pastoračních a ekonomických rad farností

dokončení ze strany 1

Apoštol Pavel píše Korintánům: Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo. Je sice mnoho údů, ale jedno tělo. Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“ Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. (1 Kor 12, 12–13; 21–22) A chceme-li parafrázovat jeho další slova, můžeme říct: jedni mají dar apoštolátu či vyučování, jiní organizování či sociální pomoci, vedení mládeže, animace rodin, hudby a zpěvu, či oprav, zdobení a uklízení kostelů. Všichni nemohou dělat všechno, ale jako údy těla mají spolupracovat a sloužit si navzájem. Nadto mají všichni usilovat o dar největší, o dar lásky.

Jak zapojit nové lidi?

Budeme se učit umění osobně pozvat, motivovat, povzbuzovat i ocenit, dát důvěru a svěřit odpovědnost, odhalit možnosti a schopnosti lidí, jejichž uplatnění přinese nejen užitek pro společenství, ale i radost jim samotným. Z vašich zkušeností jsem vyčetl příklady, které by mohly být inspirací pro druhé. Například zásada, že každý farník věnuje farnosti aspoň jednu hodinu za týden (i nemocní aspoň obětováním utrpení či modlitbou za farnost), nebo pravidlo, že o úklid kostela se stará řada skupin, či dokonce lidé z obce podle čísel domu včetně těch, kdo do kostela nechodí (což jistě nejde všude, ale někde to přivedlo nové lidi i ke svátostem). Jinde je dobrý zvyk pozvat každého k zapojení se do nějaké práce ve farnosti osobně a také mu poděkovat, za odměnu nabídnout účast na společném programu, službu spojit se zodpovědností, stále myslet na výchovu dalších generací, které jednotlivé úkoly převezmou. Někde dělají rodiče letní tábory pro děti a z těch větších si vychovávají spolupracovníky, kteří to jednou po rodičích převezmou. V jedné farnosti zdůvodnili založení malé scholy předškoláků tím, že přece budou potřebovat dorost pro velkou scholu. Jinde zvali ke spolupráci zvláště rodiče, jimž velké děti odešly do světa, a oni neměli o koho pečovat, nebo mladé důchodce a lidi bez práce, kteří mají najednou volný čas, a hledají smysluplnou náplň života.

Co s náboženským vzděláním?

Spolu s knězem či katechetou připravte několik biblických hodin nebo katechismu pro dospělé, či pozvěte zajímavé hosty k přednášce. Celá farní rada však musí považovat za

svou povinnost přispět k tomu, aby přišlo dost lidí. Jednak by tam měli být sami, aby dali dobrý příklad, jednak by měli osobně pozvat a přivést další lidi. To může být velmi dobrá cesta k oživení farnosti.

Láska k dětem a probuzení touhy po nich nemusí vyžadovat zvláštní akce, ale jistě zvláštní přístup, který probudí i u druhých ochotu s dětmi pracovat, děti křesťansky vychovávat, v rodinách děti chtít a přijímat, objevovat krásu povolání k mateřství a otcovství i pěknou roli babiček a dědečků ve výchově dětí i vytváření duchovního zázemí pro rodiny mladých. Farnost může docela jednoduše ukazovat svůj vztah k dětem jejich laskavým přijetím a aktivním zapojením při bohoslužbách. Na všechny fary přišel materiál Obec příznivá rodině. I to může být inspirace pro vaši práci.

Bratři a sestry,

to jsou jen náměty pro naši společnou práci v příštím roce. Protože jste mě mnozí potěšili svou moudrostí a zkušeností, nechávám další rozpracování témat na vás. To bude programem vašich jednání. Jistě si ověříte, že láska je vynalézavá. Od každé farní rady očekávám po příštích velkých prázdninách písemnou zprávu o uskutečňování tohoto programu, vaše dobré nápady, které se u vás osvědčily (nejpozději do konce října). Přivítám každou zkušenost, kterou pošlete dřív, protože ji mohu dát pro inspiraci druhým. Věřím, že nám tento rok přinese nové objevy a oživí naše farnosti. Nejde jen o nějakou činnost, ale o budování církve – tajemného Kristova těla, jehož jsme údy. Jde o to, abychom nechali Svatého Ducha působit v nás. Čím krásnější budou farnosti, tím krásnější bude arcidiecéze. Děkuji předem za vaši aktivitu. Kéž nás všechny Pán Bůh provází svou pomocí a svým požehnáním.

Promluva arcibiskupa Jana Graubnera na slavnostním setkání farních rad arcidiecéze olomoucké ve Zlíně 23. 9. 2006

Nakonec jsme se zeptali dvou účastníků, našich farníků, jak se jim tato akce líbila, co zde prožili.

MUDr. R. Lev

Pro mne zajímavý prožitek? Překvapilo mne, jak velké společenství ta naše arcidiecéze vlastně je, když jsme hravě zaplnili celý stadion, a to pouze s účastí vždy jen několika zástupců z každé farnosti. Bylo to pro mne symbolické; kde je biskup, tam je církev.

Také jsem zde poskytoval první pomoc při nevolnosti jednoho účastníka a při této příležitosti bych rád doporučil všem, zvláště starším osobám – pokud se účastníte takového většího shromáždění, je třeba si předem řádně odpočinout, řídit se pokyny zdravotníků a přiměřeně dodržovat pitný režim. Mnozí totiž z obavy, že se nedostanou na

toaletu, raději pijí málo nebo vůbec a takto dehydrovaný organismus mnohem hůře snáší větší zátěž spojenou s pohybem v uzavřeném, často špatně větraném prostoru, kde je vydýchaný vzduch, vyšší teplota a podobně.

Pepík Kratochvíl, ministrant

Jaké jsou moje dojmy? Lezení po laně, to bylo pěkné, střelení na brankáře ve fotbalu, tam toho bylo hodně, já už si to teď moc nepamatuji, jsem z toho celý mimo, jak to bylo krásné. Fotbal byl pěkný, to mě hodně bavilo, jsme si i zaběhali, krásné, no.

Svatost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Filip Martin Kutálek Smetanova 1149	Hanna Charlotte Bertilsson Luckogatan 18, Jönköping, Švédsko
Jiří Hovorka Fügenerova 600	Jana Peroutková Šafaříkova 34
Marek Kotrady Havlíčková 1187	Jana Orlitová Zd. Fibicha 1200
Zbyněk Fac Družstevní 235	Žaneta Indráková Krhová 352

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Jakub Šrámek	Lukáš Evangelista Masař
Vít Stromšík	Marie Masopustová
Katrina Schmidtová	

Lešná

Klára Ludmila Pernická

Branky

Václav František Burian

Na konec své pozemské cesty došli

Lešná

Vojtěch Horák *11. 12. 1923 +11. 9. 2006, Lešná 73
Jiřina Švábová *27. 7. 1943 +16. 9. 2006, Lešná 131

Valašské Meziříčí

Ludmila Vlčková *13. 4. 1927 +9. 9. 2006, Vsetínská 880
Václav Grygar *14. 9. 1936 +11. 9. 2006, Hrachovec 152
Ludmila Misiorzová *21. 4. 1949 +15. 9. 2006, Šafaříkova 171
Mária Vlková *23. 8. 1913 +14. 9. 2006, Havlíčkova 28
Josef Baroš *19. 3. 1928 +17. 9. 2006, Hrádky 426
Miloslav Václavěk *17. 2. 1929 +24. 9. 2006, Blahoslavova 991/21
Petr Janiš *19. 9. 1946 +1. 10. 2006, Nádražní 10
Hedvika Smrdochová *1914 +3. 10. 2006, Tolstého 1138
Rudolf Rýpar *5. 11. 1931 +3. 10. 2006, V zahrádkách 199
Josef Kandráč *24. 12. 1921 +8. 10. 2006, Jablůnka 210

Kompendium Katechismu katolické církve

V těchto dnech vychází v Karmelitánském nakladatelství Kompendium Katechismu katolické církve (Katechismus v otázkách a odpovědích). Jedná se o stručnou a srozumitelnou příručku katolické víry a morálky, která rozvíjí jak klasická nadčasová témata (Desatero, život ze svátostí, život v církvi atd.), tak specifické problémy moderní doby (individuální svoboda, nová situace rodiny, lidská práva a tak dále) i palčivé morální otázky (rozvod, eutanázie, potrat a tak dále).

Hlavní přednosti tohoto průvodce Katechismem:

- přiměřený rozsah shrnující základní body katolické víry a morálky,
- příloha obsahující hlavní společné modlitby a základní formulace katolické nauky,
- přiměřená náročnost – cílem kompendia je srozumitelný text vedoucí k pochopení katechismu katolické církve.

Nová kniha může být dobrým pomocníkem nejen lidem věřícím, ale i těm, kdo ve víře v Krista teprve začínají hledat odpovědi na otázky života. Kniha je k dostání ve třech různých provedeních.

Bližší informace – <http://www.ikarmel.cz/vyber/kompendium>

Mariánské informace

Od pátku 10. listopadu do pondělí 13. listopadu 2006 bude v ČM Fatimě Koclířov třídenní seminář s tematickým zaměřením „Jak přijímat Boží slovo a proč?“ pro členy i nečleny Fatimského apoštolátu. Začátek semináře je v pátek večer. Je možné přihlásit se přímo v ČM Fatimě Koclířov na telefonním čísle 461 543 164 anebo u mne.

Václav Chládek

Maranatha

Přicházím k tobě, Pane, neboť tě potřebuji. Potřebuji tě jako pravdu, jako světlo, které osvítlí mou temnotu.

Bez tvého myšlení, bez tvého Svatého Ducha nikdy nepochopím, kdo jsi ty, který jsi od věčnosti, a kdo je tvůj Otec. Potřebuji tvé myšlení, abych mohl poznat, odkud přicházím, k čemu jsem, co je smyslem a cílem mého života.

Pane, ukaž mi, jaké plány se mnou máš, abych své povolání poznal a věrně podle něho žil.

Pane, ty víš, že jsem plný pošestilostí, nicotností, omylů a sebeklamů. Přijď, podej mi svou ruku a pomoz mi, abych se v nich neutopil.

Ty jsi Světlo, které osvěcuje každého člověka. Prosím, osvět i mne. Dej, abych své myšlení spojoval s tvým, aby se tvé plány staly mými záměry.

Díky! Přijď Pane Ježíši!

o. Jaroslav Kašpar

Život farností číslo 10, ročník XIII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@razdva.cz, anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází 29. října 2006

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>